

NDV-excursie Arboretum Bokrijk te Genk (België)

20 april 2019

Vier man sterk reden we met gezwinde spoed uit Amersfoort richting Maastricht. Driver-of-the-day was Hans van Selm, die bezwoer geen Red Bull te hebben genuttigd. Keurig op tijd bracht hij ons de grens met Vlaanderen over, waarna we onder zomerse omstandigheden bij het domein arriveerden. Dat zomerse weer was het enige minpunt van deze excursie. We schrijven april, maar alles was al groen of daar in ieder geval volop mee bezig! Te warm voor dit jaargetijde, we moeten er maar aan wennen. De opkomst was goed en er werden vele handen geschud.

Vanaf de horecagelegenheid bij het kasteel liepen we via een geweldige boslaan van

onder andere haagbeuk en naaldbomen naar de ingang van het arboretum. Onze gastheren waren Hans Nickmans en Sven Broukaerts, jonge mannen met veel passie voor een zich vernieuwend arboretum. Dit arboretum is onderdeel van het Domein Bokrijk, het meest bekend vanwege het Openluchtmuseum. In zijn introductie vertelde Hans over geschiedenis en toekomstplannen van het arboretum. Hierover kunt u alles lezen in de vorige *Arbor Vitae* (p.24).

In twee groepen liepen we het arboretum in, bewonderden onder andere enkele bijzondere coniferen, waaronder *Taiwania cryptomerioides*, maar kwamen al snel aan de andere zijde op een verharde weg uit. Een kleine omweg: Hans nam ons mee in een voormalig productiebos. Onder de kronen van grove den is men sinds 1992 begonnen met de aanleg van collectieplanten. Zo wordt onderzocht welke soorten gedijen op zandgrond in een bostuin. Wat mij direct opviel was dat veel stammen van de hoog gekroonde dennen rijkelijk voorzien waren van klim- en slingerplanten. In combinatie met de bodembedekkers en veelsoortige struiklaag liep je wel in het bos, maar het saaie beeld van productiebos was geheel verdwenen. Er stonden bijvoorbeeld een witbloeiende valse

De monumentale haagbeukenlaan

citroen, beter bekend als *Citrus trifoliata*, en de kiespijnboom *Zanthoxylum piperitum*.

Terug in het arboretum kwamen we terecht in een vooralsnog aan de natuur terug te geven bouwwerk. Het was het nutteloos geworden voormalige kantoor van het Centrum voor Bosbiologie. Wellicht vergelijkbaar met 'ons' oude bosbouwproefstation op landgoed Dorschkamp. Dat het arboretum een verbrede doelstelling had gekregen bleek ook uit het type bezoekers dat we tegen kwamen of de sporen die ze achter lieten. Begeleid door een vakfotograaf zag ik prachtig geklede kindvrouwtjes die bij iets bloeiends op de foto gingen. Ook lagen soms veel glitters in een deels platgelopen plantvak, ten teken dat daar iets was gevierd. Hans Nickmans gaf zuchtend toe dat dit onvermijdelijk was als onderdeel van het openluchtmuseum.

Asimina triloba – de Amerikaanse vruchtboom uit de tijd van de kolonisten – leverde bewonderende kreten op van een groepje dendrologen. Er was discussie over de voortplanting en het succes daarvan schijnt met kruisbestuiving te maken te hebben. Iemand zei dat hij maar één pawpaw had en ook maar één vrucht. Bij een andere plant vertelde iemand: deze plant bloeit prachtig als-ie bloeit. Of dit werd verteld bij de Chinese parasolboom *Firmiana simplex* weet ik niet, maar ik schreef die soort in mijn boekje omdat de boom er stond en voor mij geheel nieuw was.

Dit arboretum heeft een hoge belevingswaarde door zijn parkachtige inrichting met vijvers, grasland met hoepelrokhyacinten en een echt bamboebos. Het bankje bij dit bos werd dankbaar gebruikt voor schaduw en om tot rust te komen. Er staan veel boomsoorten en variëteiten. Een soort met een dubbele naam bleek minder spannend dan verwacht. De boom heette op de stam nog *Cedrela sinensis*, maar het officiële bordje voor de boom gaf aan dat het *Toona sinensis* moet zijn. Dendrologische cultuurhistorie.

Het was een leerzame excursie, maar eenmaal terug bij het kasteel was de uitdaging om ook daar nog houtige gewassen te bekijken grotendeels verdwenen. Mammoetbomen kon-

Dit is *Sequoia sempervirens* 'Adpressa', niet te verwarren met *Taiwania cryptomerioides*

den mij niet meer verleiden, een schaduwrijke plek op het terras was te aantrekkelijk. Daar hadden meer dendrologen voor gekozen.

Rest mij nog te vertellen dat Evelien Romme de beide gastheren namens de NDV dankte voor hun inzet, waarna hen een welgemeend applaus ten deel viel. Met Amersfoort als stip op de horizon werd de terugreis in alle rust gereden. □

Het was goed toeven in de schaduw van het bamboebos

